

VOLUNTAS

A SZENT ERZSÉBET KATOLIKUS ÁLTALÁNOS ISKOLA DIÁKCLAPJA

2014. JÚNIUS

XXI. évfolyam 10. szám

Kedves Gyerekek!

Az egyik közös imánk után az aulában becsuktuk a szemünket és hallgattuk a beszűrődő hangokat. Akkor megállapítottuk, hogy itt van a nyár és közeledik a nyári szünet. Most pedig elérkezett az a nap, amit a legtöbben már vártak a tanévzáró napja, amikor megkapjátok a bizonyítványokat és megkezdődhet a **VA-KÁCIÓ!**

A TE DEUM LAUDAMUS magyarul azt jelenti, hogy „Téged Isten dicsérünk”, a Szentháromságot dicsőítő zoltárszerű imádság. Hálaadó éneknek használjuk az év végén, hogy hálát adjunk mindazért, amit a tanév során a Jóistentől kaptunk.

Ebben az évben is új feladatokkal, számtalan kihívással, rengeteg új ismerettel gazdagodva töltöttük mindennapjainkat az iskola falai között. Kiemelek egy-két feladatot ezek közül:

A kicsi elsősök megismerkedhettek a betűk, számok világával. A másodikosok már osztani és szorozni is tanultak. A harmadikosok elsőáldozók lettek, a negyedikesek túl vannak az első vizsgáikon. Az ötödik osztály remélem már teljesen beilleszkedett a felső tagozatba és megszokták az új tanárokat és tantárgyakat. A hatodikosok is számot adtak tudásukról a vizsgákon. A hetedik osztálynak a fizika-kémia lett az új és kedvenc tantárgya. A nyolcadikosokra pedig ebben az évben a vizsgák mellett még a felvételik is vártak.

Kedves Nyolcadikosok! Pénteken elbúcsúztunk tőletek, de a közös élményekre mindig emlékezni fogunk. Bármikor visszajöhetek, ha úgy érzitek beszélgetni akartok vagy csak úgy hiányzunk. Vigyázzatok magatokra, mert most kikerültök egy másik közösségbe, ahol szelektálni kell a jó és a rossz között. A

legtöbben egy sokkal nagyobb iskolába mentek, ahol nem lesz egy burok körülöttek, és bizony nem mindig könnyű megszokni ezt. Találjátok meg ti is az igazi értékeket, és ne térjete le a helyes útról!

Köszönjük a szülőknek és a nagyszülőknek is, hogy ránk bízták gyermekeiket, és, hogy kísérik gyermekeiket, tanítványainkat útjukon. Köszönjük, hogy szellemi, anyagi vagy éppen gyűjtő munkával segítették oktató és nevelőmunkánkat.

Köszönjük Burger Ferenc plébános atyának, hogy jelen van az iskola életében, segíti munkánkat és mindig számíthatunk rá!

Végezetül azt kívánom, hogy pihenjete, játszatok, strandoljatok sokat, de egy-két könyv elolvasása is férjen bele az időtökbe! Ne csak a televízió és a számítógép előtt üljete! Főleg pedig ne felejtsetek el: Istennek nincs nyári szünete, mindig vár titeket a vasárnapi szentmiséken is.

Almási Zsuzsanna

Visszapillantó Kirándultunk

Kalandozók

Először vonattal, majd metróval és busszal utaztunk a Kalandparkba.

Megkaptuk a felszerelést, majd a kezdő pálya teljesítése után két csapatra osztottak bennünket. Én András bácsi csapatába kerültem. A zöld pályán indultunk el, ami nagyon jó volt. Nekem a köteles feladattal akadt egy kis problémám. A következő megmérettetés a kék pályán várt bennünket. Akadt gondunk a kötelekkel, de hívtuk Rékát, az animátorunkat, aki segített legyőzni az akadályt. A rönkvárban volt a számháború, amit valamennyien nagyon élveztünk. Voltak ott sötét alagutak, némi szabálytalankodás is, de egyébként fantasztikus csatát vívtunk. Végül egy kis pihenéssel összekötöttük a fagyizást, üdítözést, majd indultunk haza.

Nagyon jól éreztem magam. Remélem többször is lesz lehetőségünk hasonló kalandos kirándulásban részt venni.

Dolecsek Fanni 6.o.

Barlangolók

Vonattal, metróval és busszal utaztunk a Párvölgyi barlanghoz. Egy overalos túrát rendeltünk meg.

Amikor megérkeztünk, egy kicsit várnunk kellett, mert az előző csapat még nem érkezett vissza. Nagy izgalmal öltöztünk fel, próbálgattuk a megfelelő védőfelszerelést: az overalt és a sisakot, amin lámpa is volt.

Először egy 10 méteres létrán ereszkedtünk le. Teremről teremre csúsztunk-másztunk egymás után szép libasorban. Volt, ahol lassan haladtunk, volt ahol csúszott a talaj a talpunk alatt. Egyik-másik helyen úgy kellett átpréselni magunkat, s volt, amikor minden ügyességünkre és bátorságunkra szükségünk volt ahhoz, hogy tovább tudjunk haladni. Majdnem három órán keresztül voltunk lent, s közben sok mindent megtudtunk a barlangról, a barlangászokról — no és persze magunkról is.

Volt közöttünk olyan, aki legszívesebben azonnal visszafordult volna egy másik körre, de volt olyan is, aki elfáradt. Abban azonban megegyeztünk, hogy kellemes volt a barlangban lenni: hűvös és tiszta levegő, kalandok és izgalmak vártak bennünket. Jól éreztük magunkat, s reméljük, máskor is lesz hasonló élményben részünk.

7. osztályosok

Pancsolók

Június 6-án a budapesti Aquaworldbe mentünk kirándulni. Elkísértek bennünket a szülők közül néhányan, így személyautókkal keltünk útra.

Amikor odaértünk, nagyon izgatottak voltunk. Egy kicsit várakoznunk kellett, így nem csoda, hogy amint beértünk, azonnal futottunk a csúszdákhoz. Egy pillanatra sem álltunk meg.

Nagyon vártuk a pizzázást, mert megéheztünk a nagy mozgásban. A menübe ital és somlói galuska is tartozott. Sajnos, evés után már csak nagyon kevés időnk volt fürdeni.

Valamennyien sajnáltuk, hogy csak 4 órát maradtunk. Máskor is szeretnénk együtt kirándulni, új élményeket kipróbálni.

5. osztályosok

Felnövők

Mi, nyolcadikosok június 6-án a Terror házába mentünk kirándulni.

Az utazáshoz a tömegközlekedési eszközöket vettük igénybe. Nagyon jó hangulatban utaztunk.

Amikor megérkeztünk, egy fél órácskát még várnunk kellett. A hangulatunk hamar elkomorodott, mert a Terror házában lévő kiállítások a II. világháborúról, és az azt követő korszakról szólnak. Tanultuk az iskolában a történelmi eseményekről, így idegenvezető nélkül is értettük, hogy mit látunk. De teljesen más volt olvasni tanulni az eseményekről, s megint más élmény volt a dokumentumok között járnunk. Szinte éreztük a bőrünkön a „történelem szelének” érintését, és kíváncsian, de elborzadva néztük végig az épületet.

Véleményem szerint teljesen érthető, hogy elkomorodott a hangulatunk, és a múzeumlátogatás végén már alig vártuk, hogy haza mehessünk. Összességében elgondolkodtató közösségi élményben volt részünk, mert tudomásul kell vennünk, hogy az élethez a lehangoló élmények is hozzátartoznak, s a jelenünket csak akkor érthetjük meg, ha ismerjük a múltat is.

Péter Dóra 8.o.

Búcsúzunok

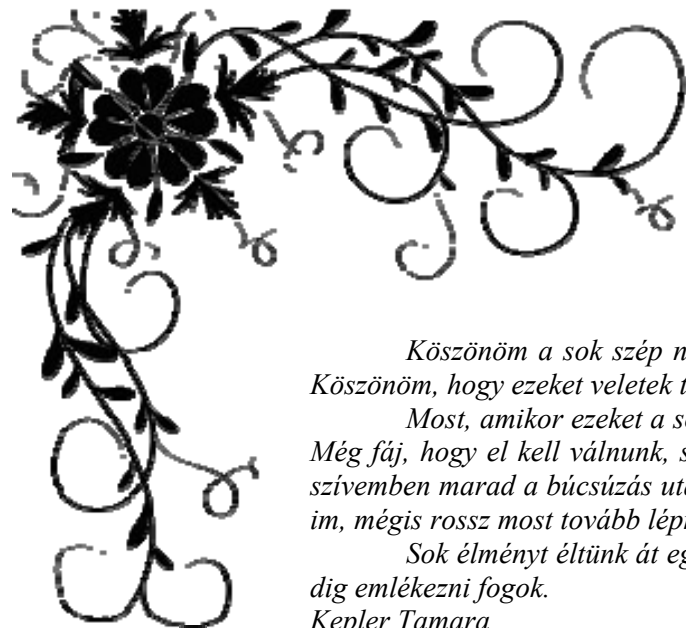
A következő hasábokon a nyolcadik osztályosok gondolatait olvashatjátok — búcsúzóul:

Harmadikban kerültem ebbe az iskolába. Az első hónapokban nem volt könnyű dolgom. Nem értettem, miért ért meg minden ember—azelőtt ugyanis külföldön éltem, és ott senkit sem értettem. Itt viszont mindenki értett, s mindenkit értettem. Szokatlan volt. Az első napokban egyedül éreztem magam, sokat sírtam.

Azóta öt év telt el. Felnöttem... Sokat változtam, merészebb lettem, a szám is kinyílt... Ebben az iskolában igazán kibontakozhattam. Nem is tudom elképzelni, mi lett volna, ha nem ebbe az iskolába jártam volna. Ugyanez az ember lennék? Nem tudom. De ha tehetném, sem akarnám megtudni. Itt igaz barátokra találtam. Most, hogy a fél lábam már kint van innen, úgy gondolom, nem voltam elég hálás azért, amit itt kaptam. 20 év múlva úgy fogok visszaemlékezni, hogy csupa-csupa jó dolog történt itt velem. Remélem, semmit sem fogok megbánni!

Most—így utoljára—szeretném megköszönni a tanárainknak, szüleimnek, a barátainknak ez az elmúlt öt évet.

Szabó Sára

Köszönöm a sok szép napot, amelyek között voltak vidámak és néha szomorúak is. Köszönöm, hogy ezeket veletek tölthettem.

Most, amikor ezeket a sorokat írom, a szemem előtt lebegnek az elmúlt 4 év emlékei. Még fáj, hogy el kell válnunk, s el sem tudom képzelni, hogyan töltődik fel az az űr, ami a szívemben marad a búcsúzás után. Tudom, hogy a gimnáziumban is lesznek majd jó barátaim, mégis rossz most tovább lépni.

Sok élményt éltünk át együtt, sok-sok emlék köt ide. Az általános iskolai évekre mindig emlékezni fogok.

Kepler Tamara

Véget ér az a bizonyos 8. év is, Indulok, de azért elgondolom mégis, Mi minden történt itt, e falak között, Ki és hogyan alapozta jövőnk.

Sok emlék köt ide: jó és rossz, Vidám pillanatok, és szomorúságok, Közös nevetések, vidám csínytevések Sok jó emlék köt ide, tényleg!

Voltak azért viták, sőt gúnyolódások, Mégis együtt vagyunk mind az osztálytársak,

A nyolc év alatt sokan jöttek-mentek, Az igaz barátok feledhetetlenek.

És ha majd én egyszer, jónéhány év múlva

Visszaemlékezek az elhalványult múltba,

Eszembe fog jutni az a régi nóta: Boldog idők gyermekkorra, jöjj vissza egy szóra!

Simon Vivien

Húsz év múlva, Mikor az emlékek megfakulnak, A régi képek összemosódnak, Csak pár érzés marad.

Csak a szép emlékek, Csak azok maradnak meg, De azok egyre szebbek, Egyre szebbek lesznek.

A múltra visszagondolva Keserű íz fűszerezi a boldogságot, Mert a régít már sohase látod. Fáj az elmúlás.

Elfordítod a fejed, Még egy utolsó pillantás a múltra, Lábadat ráhelyezed a következő útra És elindulsz.

Most már tudod, Tudod, mi a célod, hova mész, A keserűség múlik, szíved már nem nehéz:

A jövő előtted. Péter Dóra

Búcsúzunk

A következő hasábokon a nyolcadikosztályosok gondolatait olvashatjátok — búcsúzóul:

Eljött ez a nap is. Búcsúzunk...

Búcsúzunk a tanároktól és a többi diáktól. Nem hittük volna, hogy ilyen hamar itt lesz ez a nap is. Elérkezett. Köszönjük a tanároknak a sok élményt, a sok emléket, amit innen magunkkal viszünk: az osztálykirándulásokat, bulikat, a táborokat. A vizsgák talán nem hiányoznának, mégis lesz részünk benne az elkövetkező évek során. Vár ránk a középiskola, rengeteg móka — és munka. Az elején biztosan nehéz lesz megszokni, vagy legalábbis furcsa.

A barátaink azonban biztosan hiányozni fognak. Elsősorban tőlük búcsúzunk.

Aszódi Dominik

Eljöttek az utolsó napok. Az évek hamar elteltek. Most felidézzük a közösen eltöltött szép pillanatokot. Csak azokra emlékezünk. Miközben utolsó napjainkat éljük itt, a legelsőkre gondolunk.

Az élet nem áll meg, és új harcok várnak ránk, amelyeket meg kell vívnunk. Harcolunk, ha kell, és semmiképpen nem adjuk fel...

Horváth Zsófia

Búcsúzom az iskolától. Búcsúzom diáktársaimtól és a tanároktól. Köszönök mindent, amit itt tanultam, s mindent, amit itt átéltem.

Palkó Krisztián

Az évek észrevétlenül telnek. Nemrég még alsósok voltunk, s most ballagunk...

Búcsúzunk. Reméljük, hogy a szép emlékek maradnak meg csupán: az együtt töltött vidám percek, a nevetés, a viccelődések... A sok kellemetlenséget, a vitákat elfelejtjük hamar. Reméljük, hogy az itt maradókban is csak a szép, jó emlékek maradnak meg rólunk. Az osztály rövidesen üres és halk lesz. A csend lesz

úrrá benne helyettünk. De

reméljük, hogy emlékünkhöz azért itt maradjunk. Lehet, hogy arcunkon most mosoly ragyog, de lehet, hogy visszasírjuk még az itt töltött éveket. Új barátok várnak ránk, de régi barátainkat nem feledjük el. Bármi lesz is, fontosak lesznek nekünk.

Holnap mi lesz? Mit hoz az élet?

Miskolczi Renátó

Amikor elsős lettem, apukám bekísért az iskolába. Eljött velem az osztályig. Mindenki magas volt, én meg kicsi voltam. Félttem. De Kati néni nagyon kedves volt, sokat segített, s hamarosan eloszlott a féltésem. Felsőben Zsuzsa néni lépett Kati néni helyébe. Nagyon fog hiányozni. Ahogyan az osztálytársaim is, akikkel nem mindig teltek problémamentesen a napok, de mindig kibékültünk. Egymáshoz csiszolódtunk. Remélem, később is találkozunk, bár valamennyien másfelé indulunk tovább.

Amikor kicsi voltam, nagyon vártam, hogy én is ballaghassak. Azt hittem, az nagyon jó lesz. Most inkább szomorúságot érzek. Kicsit fáj, hogy itt kell hagynom a megszokott társakat, a megszokott környezetet, s le kell zárnom életem egy szakaszát.

Új időszak következik az életemben, s remélem, azzal is úgy lesz, mint ezzel a mostanival: örülök, hogy a szüleim ebbe az iskolába íratnak nyolc évvel ezelőtt.

Gnáp Anasztázia

Első évben, amikor beléptem ide, el sem tudtam képzelni, hogy mi minden vár itt rám.

Évről évre egyre többet tudtam meg: a világról, a társaimról, önmagamról. Sok élményben volt részem, sok barátot szereztem, sok emléket gyűjtöttem. Remélem, ezek az emlékek sokáig elkísérnek, s ha kell, erőt adnak nekem.

Most indulok: a nagybetűs élet vár.

Kiss Annamária

Emlékszem, milyen volt elsősnek lenni. Mi voltunk a legkisebbek. De aztán, ahogyan egyre haladtunk felfelé a osztályok lépcsőin, egyre bátrabbak lettünk.

Először megtanultunk írni, olvasni, számolni. Minden évben többet tudtunk. Felsőben új tantárgyakat és tanárokat ismertünk meg. Hatodikban vizsgáztunk... Aztán elérkeztünk a legnehezebb osztályhoz: felvételiznünk kellett. Mindenkinek sikerült bejutnia abba az iskolába, ahová szeretett volna. Most már csak a ballagás van előttünk. Utána mindenki indul tovább a maga útján.

Búcsúzunk. A szép időktől, az osztálytársaktól, barátoktól, tanároktól, s mindentől, amit megszoktunk. Bizonyára mosolyogva emlékszünk majd vissza mindarra, amit itt együtt átéltünk.

Reméljük, találkozunk még!
Korsoveczky Lili

Élénken él bennem annak az első napnak az emléke, amikor könyvvél teli táskával érkeztem az iskolába. Nagyon vártam.

Nehéz elhinni, hogy 8 évvel ezelőtt volt mindez. Megtudtunk magunkról az elmúlt évek során sok mindent. Év elején még nagyon vártuk ezt a mai napot. De most, ahogy itt állunk, kicsit elbizonytalanodunk. Hiányozni fog minden, és mindenki, aki és ami az elmúlt évekhez hozzátartozott.

Remélem, hogy 10 év múlva, az osztálytalálkozónkon mindannyian örömmel idézzük majd fel az itt eltöltött időt.... Kíváncsi vagyok, mennyire leszünk majd mások akkor...
Árvai Boglárka

Búcsúznak

Amikor ebbe az iskolába átiratkoztam, semmit és senkit nem ismertem. A pár év alatt, amíg itt voltam, mindent megismertem, megszoktam, és sok jó barátot szereztem. Közülük két személy olyan fontos lett a számomra, hogy úgy érzem, mintha családtagjaimmá lettek volna. Nagyon fognak hiányozni nekem.

Én most elmegyek, de ezt a helyet, az emlékeket magammal viszem. A nagyszerű bulik, kirándulások, programok, a barátokkal töltött percek emlékeit jól elcsomagolom.

Nektek, akik itt maradtok, sok sikert és szép emlékeket kívánok! És nagyon jó barátokat. Ha ez a tiétek lesz, és tesztek is érte, hogy a tiétek legyen, a világ legboldogabb embereivé váltok.

Vojt Dominika

8 éve már, hogy itt vagyunk,
8 éve egymásra találtunk,
néha együtt nevtünk,
viták után kibékültünk.

Szemünk előtt sok emlék lebeg,
amikor leckéket másoltunk, meg
amikor játszottunk szerepeket,
Butaságokból építettünk hegyeket.

Mindenben társak voltunk,
együtt mindent megoldottunk,
de most búcsúznak,
8 évet hátrahagyunk.

Varga Viktória

Nem is tudom, mit mondhatnék most. Én csak 2 és fél évet töltöttem ennek az iskolának a falai között, ebben az osztályközösségben, mégis több jó emlékem van innen, mint rossz. Sokkal több.

Vége van.

Amikor elsős voltam, nagyon vártam, milyen lesz az iskola. Az első években nagyon szerettem iskolába járni — és nem csak a barátok miatt. Később főként miattuk, s a velük eltöltött vidám percekkért.

Sok jó baráttra leltem, akik hiányozni fognak. Sokat köszönhetek az osztályfőnökömnek és tanárainak. Nagy megpróbáltatásokban vetünk részt együtt: a vizsgák, és a felvételi volt a legnehezebb. Amikor ezeken túlestünk, megnyugodtunk, megkönnyebbültünk. Talán túlságosan is. Mindenféle konfliktusok közepette találtuk magunkat, de igyekeztünk több-kevesebb sikerrel megoldani azokat. Próbáltunk helytállni továbbra is, de nem mindig sikerült. Voltak nagyon kellemes, és néha kellemetlen pillanataink is.

Biztos vagyok benne, hogy másoknak is maradnak emlékei, s bízom benne, hogy csak a szép, a jó marad meg valamennyiünkben.

Kladiwa Anna

Még később ez megváltozott. Elkezdett kibontakozni a személyiségünk, s emiatt sok összetűzésre került sor közöttünk. Voltak szócsatáink, vitáink, alakultunk, változtunk is közben. S megvívtuk harcainkat is: vizsgáztunk, feleltünk, versenyeztünk, felvételiztünk.

Mára mindez a múlté. Új kihívások várnak ránk: új iskola, új társak, tiszta lap....

17-en vagyunk, 17-felé megyünk, de ahonnan indultunk, az iskolánk, olyan pont, ahová mindig visszatérhetünk...

Bánfi Zsombor

Nyolc évvel ezelőtt 23 elsős gyerekek lépett be a Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskola kapuin. Nagyon vártuk azt a szeptemberi napot. Mint minden óvodás, mi is vártuk, hogy nagyok, „felnőttek” lehessünk.

Emlékszem, az első napon kicsit bátortalanul, szüleim kezét szorongatva léptem be az ajtón. Többféle érzés kavargott akkor bennem... Kíváncsiság, félelem, izgalom, türelmetlenség. A szívem a torkomban dobogott. Vártam, hogy elsős lehessék, régóta álmodoztam róla. Azt gondoltam, minden egycsapásra megváltozik, és nagyon-nagyon jó lesz nekem iskolásnak lenni. Amikor aztán az épületbe beléptem, s az tele volt ismeretlen emberekkel, kicsit elbizonytalanodtam. Feltettem magamnak a kérdést: Jó lesz nekem itt? Szerencsére, a tanító nénik nagyon kedvesek, megértőek és segítőkészek voltak valamennyiünkkel.

Most kicsit hasonló helyzetben vagyok: várom, hogy középiskolás legyek, mégis, ahogy közeledik az idő, egyre inkább tartok is tőle. Biztosan sokszor fogok az első napokban az itteni barátaimra gondolni, az osztályomra, a tanáraimra, a diáktársaimra, az együtt eltöltött délutánokra, a beszélgetésekre, a versenyekre, a közös programokra.

Nagyon sok szép pillanatot töltöttem el itt, amelyeket magammal viszek. Útravalóul. Lehet, hogy néha majd bátorságot meríthetek belőlük, s később pedig mosolyogva fogok viszagondolni az itt eltöltött évekre.

Andráskó Angelica

Lélektől lélekig

Imádság szünidőre

*Az olyan szünidőtől, amely puhánnyá teszi az embert,
amely csak henyélésben telik,
s amelyből az értelemnek és a szívnek semmi haszna
sem származik,*

ments meg engem, Uram!

*Attól a naptól, amely nem imádsággal kezdődik,
s amely nem hálaadással, Istentől távol végződik,
A lustálkodástól, a késői felkeléstől,
amely a rosszra való hajlamnak kedvez,
A léha szórakozástól, amely gyöngíti önuralmamat,
és fogékonnyá tesz a bűn iránt,
A pénz könnyelmű elszórásától,
amelyet esetleg nem is én kerestem meg,
A veszekedős, megszóló szavaktól,
melyeket Tőled sosem hallhattam volna,
A viszálykodástól, versengésektől,
melyek pártoskodáshoz vezetnek,
ments meg engem, Uram!*

*Hogy lelkem mindig boldog és hálával telt legyen, **add meg Uram, kérlek!***

Hogy szüntelenül Krisztus békéje töltse el szívemet,

Hogy mindig nyugodtan és tiszta tekintettel nézhessek az emberek szemébe,

Hogy számból csak tiszta beszéd, bátorító szó hangozzék,

Hogy utaim mindig egyenesek legyenek,

Hogy kezemet mindig szívesen nyújtsam, ha adni, segíteni kell,

Hogy szívem kitaruljon, s az emberek szükségét megérezzem

Hogy mindenben a jót lássam meg,

*Hogy akaratom mindig afelé vezesse gondolataimat, szavaimat, tetteimet,
ami felemel,*

add meg Uram, kérlek!

Amen.

HÍREK

A tankönyvek átvételének idejéről a honlaponunkról tájékozódhatnak

TÁBORAINK:

Alsós tábor: 2014. 06. 16-tól 21-ig Csemő,
Tamás tanya

Felső tábor: 2014. 06. 16-tól 21-ig Tiszafüred

Kézműves tábor: 2014. 06. 16-tól 21-ig
az iskolában

A tanévzárón vehették át a jutalmukat az idei tanév díjazottai.

Névsorukat a mellékletben olvashatjátok.

A tanulmányi verseny helyezettjeinek névsorát is a mellékletben találjátok meg.

A hosszú, sikereiben gazdag tanév után töltsétek kellemesen, vidáman a nyarat, s készüljétek fel a következő tanévre!

**Kellemes pihenést,
jó szórakozást,
szép vakációt!**

VENI SANCTE 2014. szeptember 1., a részletekről a HONLAPUKRÓL tájékozódhatnak

VISZONTLÁTÁSRA!

Kellemes pihenést, jó szórakozást, szép vakációt!

**A nyáron érezték jól magatokat, pihenjete, játsszatek, nevessetek sokat.
Szabadidőtökben olvassatek, fejtsetek rejtvényt!**

Peti augusztus közepén ünnepli a születésnapját, és mivel nagyon szereti a hajókat, szülei ebből az alkalomból meglepték őt egy egynapos hajókirándulással. A nagy eseményről természetesen Bálint sem hiányozhatott, őt is magukkal vitték.

Korán reggel indult a hajó, mert hosszú út állt előtte. A fiúk már alig várták, hogy feltérképezhessék a terepet. Nagy segítségükre volt ebben a hajóskapitány, akiről kiderült, hogy Peti apukájának a gyülekezetébe járt, amíg el nem költözött egy másik városba. Amikor megtudta, hogy ez az út milyen különleges a fiúk életében, megengedte nekik, hogy a kormányállásba is bemehessenek.

– Hű, de izgalmas ez a sok műszer! Biztosan bonyolult egy ekkora járművet irányítani.

– Hát nem egyszerű feladat, az biztos. De a mai technika sokat segít benne.

– Miért hívják Tarzisznak a hajót? Oda is szokott menni?

– Nem – mosolyodott el a kapitány. – Tudjátok, amikor olyan idős voltam, mint most ti, akkor hallottam először a bibliai Jónásról. Emlékszem, nagyon megragadott a történet. Akkor határoztam el, hogy nagykoromban hajós leszek. A barátaimmal azután sokszor eljátszottuk a hajós jelenetet, amint Jónás vízre száll – igaz, épp az ellenkező irányba, Tarziszba. Engedetlensége miatt később kitör a vihar. Építettünk a barátaimmal magunknak lécekből és kötelekből egy hajót. Négyen is elfértünk benne. Persze ez nem tudott elsülyedni, mert az udvaron, a körtefa alatt állt. Nagymamától kaptunk egy lepedőt, abból varrtuk a vitorlát. Föl-le tudtuk húzni. A hajó oldalára pedig festéssel írtuk rá a nevét: *Tarzisz*.

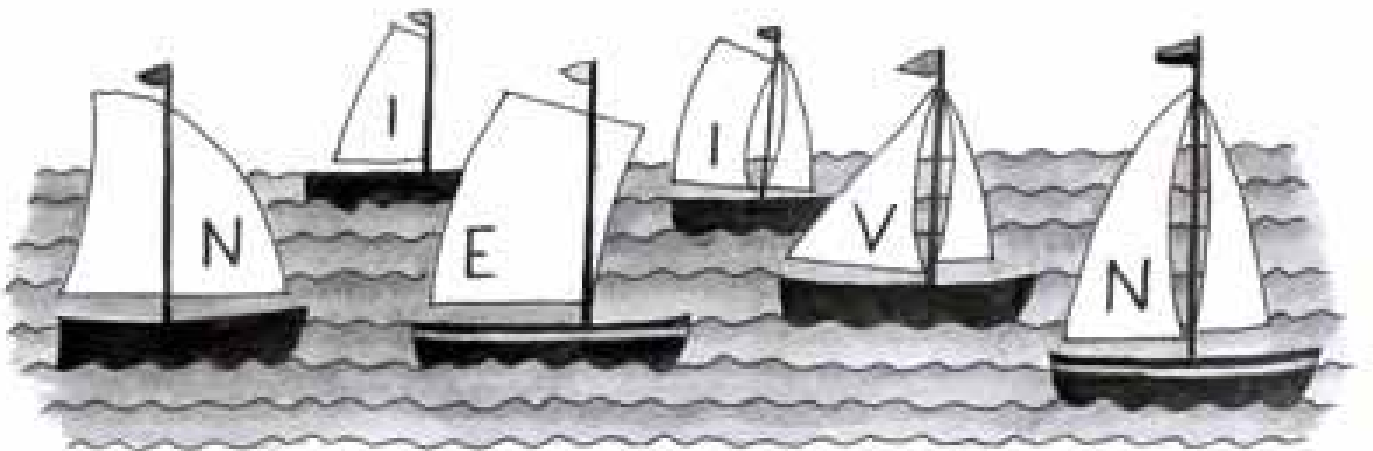
Ahogy a pogányok is sokféle bálványt vittek magukkal a hajón a saját isteneik képmásaként, mi is teletettük mindenféle limlommal a miénket. Ha emlékeztek, Jónást kidobták a bárkából, a vihar pedig lecsendesedett. Ezen a hajósok úgy megilletődtek, hogy ők is az Urat kezdték el szolgálni, és többé nem imádkoztak pogány isteneikhez. Ennél a résznél mi is mindig kidobtuk a limlomokat a mi bárkánkból.

Amikor sok évvel később erre a hajóra kerültem „igazi” kapitányként, még nem volt neve. Megkérdezték, mit szeretnék. Gondolkodás nélkül a Tarzisz nevet mondtam – fejezte be a kapitány.

– De ugye itt nincsenek bálványok? – kérdezték tőle a fiúk.

– Természetesen nincsenek. Látjátok, ott a falon egy kereszt függ. Amikor csak lehetőségem van rá, elmondom az utasaimnak a hajó névválasztásának a történetét, és mindig hozzáteszem, hogy én Jézushoz, a Megváltóhoz imádkozom.

Az egymással versenyző vitorlás hajókon lévő betűket helyes sorrendben összeolvasva megtudhatjátok, hova küldte Jónást az Úr.

Készült a Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskolában
Pécelen, a Kossuth tér 7. szám alatt
150 példányban, belső használatra.
Készítették a Voluntas klub tagjai
Tanárszerkesztő: Molnárné Cselőtei Ildikó